

Een Syrische man laat een meisje zien dat volgens Syrische activisten werd gedood in de wijk Baba Amr in Homs, toen regeringstroepen granaten afvuurden. De feiten konden niet door een onafhankelijke bron worden bevestigd. Het beeld is op 5 februari op YouTube gezet. Foto AFP

Waarom de wereld niet wil ingrijpen

Nieuwsanalyse

Hoeveel doden moeten er nog vallen voor het geweld in Syrië een halt wordt toegeroepen, vraagt VN-chef Ban Ki-moon. Maar de gevaren van ingrijpen in deze instabiele regio zijn te groot.

Door onze redacteurs
**JUURD EIJSVOOGEL en
CAROLIEN ROELANTS**

ROTTERDAM. Terwijl het geweld in Syrië voortduurt, zwelt in de internationale gemeenschap de roep om in te grijpen aan. Toch gebeurt dat niet. De risico's zijn te groot.

Doe iets, dringt de Syrische oppositie aan, bijgevallen door politici en burgers in het buitenland. En er zijn argumenten genoeg om niet langer lijdzaam toe te zien hoe de Syrische burgeroorlog escaleert en het leger woonwijken bestookt. Maar de tegenargumenten wegen zwaarder.

De VN-Veiligheidsraad kan het al bijna een jaar niet eens worden over een veroordeling van het geweld. Zelfs een resolutie waarin een vredesplan van de Arabische Liga werd

gesteund en militair ingrijpen werd afgewezen, haalde het zaterdag niet. Rusland en China spraken er hun veto over uit.

Maar de diplomatie is nog niet uitgepraat. „Hoeveel doden moeten er nog vallen voor dit afglijden naar burgeroorlog en sektarisch geweld een halt wordt toegeroepen”, vroeg VN-chef Ban Ki-moon gisteren. Hij noemde de impasse in de Veiligheidsraad rampzalig. De regering-Assad zou er een aanmoediging in zien „de oorlog tegen haar eigen bevolking op te voeren”.

De komende dagen zullen de Verenigde Naties en de Arabische Liga bekijken of ze samen een waarnemersmissie naar Syrië kunnen sturen. Maar zelfs als zo'n waarnemersmissie er komt, is het geen krachtig mid-

del om het geweld te stoppen.

Toch is het „extreem urgent” dat de internationale gemeenschap „effectieve actie onderneemt om de burgerbevolking te beschermen”, zei de Hoge Commissaris voor de Mensenrechten, Navi Pillay, gisteren. Ze verwees naar het nieuwe beginsel van ‘De Verantwoordelijkheid om te Beschermen’. Om nieuwe bloedbaden als in Rwanda en Bosnië te voorkomen, werden de lidstaten van de VN het in 2005 eens dat de wereld zijn verantwoordelijkheid moet nemen als een regering zelf de veiligheid van haar bevolking niet kan of wil garanderen. Met een beroep op deze *Responsibility to Protect* (R2P) greep de internationale gemeenschap vorig jaar in Ivoorkust en Libië in.

Maar er zijn grote militaire en po-

litieke problemen met ingrijpen in Syrië. Zelfs een belangrijk deel van de Syrische oppositie is er nog tegen.

Als ingrijpen in Libië kon, waarom dan niet in Syrië? Omdat Syrië dramatisch anders is. Libië (10 miljoen inwoners) is dunbevolkt, de 23 miljoen inwoners van Syrië zijn grotendeels samengepakt in een strook steden van zuid naar noord. De pantser-eenheden die in Libië doelwit vormden van de luchtmacht onder leiding van de NAVO, staan in Syrië in de steden. De kans op burgerdoden is er veel groter.

Het Syrische leger is bovendien aanzienlijk sterker dan het Libische. In Libië liep het door het regime verwaarloosde dienstplichtigenleger meteen naar de rebellen over. Ook in Syrië zijn duizenden dienstplichtigen overgelopen, die nu het oppositionele Vrije Syrische Leger (FSA) vormen. Maar er is geen aanwijzing dat de goedbepaalde elite-eenheden waarop het regime steunt uit elkaar vallen. Daarom wint het idee terrein om wapensteun te geven aan het lichtbepaalde FSA. Arabische Golfstaten, die graag verlost zijn van

een bondgenoot van Iran, zouden nu al wapens sturen. Maar het FSA blijft een losse verzameling lokale militieën. En er zijn conflicten tussen commandanten en met de politieke oppositie. Door structurele wapensteun zou de oorlog bovendien alleen escaleren.

De Arabische Golfstaten mogen geopolitiek voordeel zien in de val van Assad, elders is er grote bedachtzaamheid voor de consequenties voor deze complexe en instabiele regio. Hier immers komen het Arabisch-Israëliëse conflict en de groeiende spanningen met Iran samen.

Te verwachten is dat een nieuw regime voortkomt uit de sunnitische meerderheid, wat de verhoudingen in het gebied dramatisch zou veranderen.

Een nieuwe burgeroorlog in Libanon hoort dan tot de mogelijkheden, Irak vreest een opleving van het sektarisch geweld. Israëliëse experts noemen de val van Assad „een ramp voor Israël”. Voor het Westen is dat nóg een goede reden voorlopig niet in te grijpen.